

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2013. január 3. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt **I.rendű vádlott ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2012. június 20. napján kihirdetett **14.B.303/2011/69.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

I. r. vádlott cselekményét társtettesként elkövetettnek minősíti.

A fegyházbüntetést **12 (tizenkettő) évre enyhíti**, és mint **bűnszervezetben** elkövetővel szemben tekinti kiszabottnak.

I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A vagyonekbezárásra vonatkozó rendelkezést **hatályon kívül helyezi.**

II. r. vádlott cselekményét társtettesként elkövetettnek minősíti.

A fegyházbüntetést, mint **bűnszervezetben** elkövetővel szemben **8 (nyolc) évre enyhíti.**

II. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a az I. r. vádlott által elkövetett cselekmény megnevezéséből mellőzi a bűnszervezetben elkövetésre utalást, továbbá felhívja az elsőfokú bíróságot, hogy a vagyonekbezárásról, illetve az ítéleti rendelkezéssel nem érintett további lefoglalt dolgok vonatkozásában különleges eljárást folytasson le.

I. r. vádlott lakcíme helyesen : (Település, utca, házszám).

Az elkobzás az Országos Rendőr-főkapitányságon **04000-161/2009. bü. szám, illetve 7000/S-263/2009. szakértői vélemény szám** alatt nyilvántartott kábítószerre vonatkozik.

A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésükbe **beszámítja**.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A törvényszék az I. r. vádlott bűnösségét bünszervezetben elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettében [Btk. 282/A. § (1) bekezdés 4. fordulat (3) bekezdés], a II. r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettében [Btk. 282/A. § (1) bekezdés 4. fordulat (3) bekezdés] mondta ki.

Ezért az I. r. vádlottat főbüntetésül 20 év fegyházra, mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra, a II. r. vádlottat főbüntetésül 12 év fegyházra, mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A kiszabott szabadságvesztésekbe beszámította a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt. Az I. r. vádlottal szemben 12.100 euró erejéig vagyoneklobzást rendelt el. E vádlott esetében elrendelte a korábbi, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett 1 év börtön végrehajtását is. Rendelkezett a bűnjelekről és a vádlottakat egyetemlegesen, valamint külön-külön kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

I. r. vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt, felmentés érdekében, továbbá II. r. vádlott bűnösségének megállapítása miatt, felmentése végett.

A vádlottak védőiken keresztül illetve a védők a saját fellebbezéseiket írásban, részletesen indokolták. Az I. r. vádlott védője már eljárási szabálysértésre visszavezethető megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezésre is indítványt tett azzal, hogy az új eljárás lefolytatására az ítéletábra területén működő másik - a szegedi - törvényszéket jelölje ki a másodfokú bíróság.

A II. r. vádlott védője ugyancsak írásban részletesen indokolta a fellebbezésüket, melyet alapvetően négy csomópont köré csoportosított - a vezető védővel párhuzamosan - a másik meghatalmazott védő is:

- a II. r. vádlott vallomásáról felvett jegyzőkönyv bizonyítékként nem használható fel, továbbá a vád nem volt törvényes, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és az eljárás megszüntetésére tett indítványt,
- az eljárási szabálysértésekkel felvett bizonyítékok kirekesztésével az elsőfokú ítélet tényállásának megalapozatlansága miatt, annak hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására is indítványt tett,
- a II. r. vádlott vallomását alátámasztó bizonyítékok elfogadásával a II. r. vádlott bebizonyítottság hiánya okából történő felmentését is indítványozta,
- végezetül a kiszabott büntetés enyhítésére tettek indítványt.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és az ügyész a nyilvános ülésen a tényállásnak a Btk. 286/A. § (2) bekezdésében foglaltakkal és a 142/2004. (IV.29.) Kormányrendeletben írtakkal történő kiegészítésére is indítványt tett, továbbá arra, hogy hivatkozás történjen a Btké. 23. § (1) bekezdés a) pontjában és (2) és (3) bekezdésében írtakra, akként, hogy azt az indokolásból a másodfokú bíróság emelje át a történeti tényállás keretei közé.

Kizárólag a vádlottak büntetésének enyhítését célzó védelmi fellebbezések az alaposak, egyebekben a fellebbezések alaptalanok, és a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészségnek a tényállás kiegészítését célzó indítványát is csak részben osztotta.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le a tárgyalást.

Ebből következik, hogy a másodfokú bíróság nem osztotta a törvényes vád hiányára vonatkozó védelmi okfejtést.

Törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt bírósági eljárás lefolytatását kezdeményez (Be. 2. § (2) bekezdés).

A vádiratot vizsgálva aggálytalanul megállapítható, hogy jelen ügyben az ügyész határozottan megjelölt természetes személyek, a vádlottak ellen emelt vádat, olyan lényegű cselekmény miatt, miszerint a II. r. vádlott 2009. október 24. és november 30. között az I. r. vádlott irányítása alatt és utasítására három esetben kábítószernek minősülő anyagot szállított Hollandiából Olaszországra, illetve Magyarországra.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem vitás, hogy az ekként körülírt cselekmény egyértelműen a Büntető Törvénykönyv Különös Részében meghatározott egyik bűncselekménynek, a kábítószerrel visszaélés elnevezésének törvényi tényállása megvalósítására alkalmas. A vádirat most körülírt megfogalmazása tehát vitán felüli, egy pontosan behatárolható bűncselekmény, amely miatt kezdeményezte az ügyész a bírósági eljárás lefolytatását. Ez pedig azt jelenti, hogy a vád törvényes még akkor is, ha az elkövetés minden egyes mozzanatát, részletét nem tartalmazta a vád.

Egyértelmű, töretlen és következetes abban az ítélkezési gyakorlat, hogy az elkövetési hely, idő, mód, eredmény, célzat, motívum és egyébtek tekintetében a bíróság nincs kötve a vádhoz, illetve ezekre vonatkozóan maga is tehet - a bizonyítás eredményétől függően - megállapításokat a vád kiegészítéseként, a vádhoz kötöttség, illetve a vádon való túlterjeszkedés tilalmának megsértése nélkül (BH 2005. 242.). A jelen ügyben emelt vád mindazon történeti tényállási elemeket tartalmazta, amelyek egy, a Büntető Törvénykönyvben meghatározott bűncselekmény megállapításához minimálisan szükségesek, ezért mindenben megfelelnek a Kúria 1/2007 BK véleményének az 1998. évi XIX. törvény egyes rendelkezései értelmezéséhez adott, a I. pontban részletesen taglalt, a vád törvényességére vonatkozó fejtegetéseinek.

Ehhez képest tehát a jelen ügyben megállapítható vádhelyzet nem vonható a védő által hivatkozott Bírósági Határozatok 2009. 140., illetve 2009. 267. számú jogeseteiben megfogalmazott aggályok alá. Mindebből következik, hogy a vád törvényességét támadó fellebbezések alaptalanok.

A másodfokú bíróság - a védelem idevágó okfejtésével ellentétben - osztotta a II. r. vádlottnak a nyomozati eljárás során tett, illetve (1. sz. név)-nek az Európai Unió tagállamai közötti jogsegély keretében tett vallomásának törvényességére vonatkozó eljárásjogi álláspontot. Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban, hogy olyan eljárási szabálysértés egyik esetben sem valósult meg, amely szükségképpen a Be. 78. § (4) bekezdésének alkalmazásával az akként nyert bizonyítéknak a bizonyítékok általános köréből való kirekesztését kellene, hogy eredményezze. Való igaz, hogy a kihallgatási jegyzőkönyv aláírásának elmaradása eljárási szabálysértés - ebben a védelem álláspontját mindenben osztotta a másodfokú bíróság - ám ahhoz kötődően a Be. valóban nem tartalmaz olyan jogkövetkezményt, ami a bizonyítékok köréből történő kötelező kirekesztéshez vezetne. Ebből következően nem vonható a "más tiltott módon" való beszerzés abszolút kirekesztési következményét előíró fogalma alá

sem, hanem csupán olyan - relatív - eljárási szabálysértésként értékelendő, amelynek súlyát az ítélő bíróságnak kell értékelnie.

Ezt az értékelő tevékenységet az elsőfokú bíróság következetesen kifejtette, a jegyzőkönyvek tartalmát az általa a bizonyításra felvett bizonyítás alapján hitelesnek fogadta el, amelynek okszerű és a másodfokú bíróság által is mindenben helyesnek tartott indokolását adta.

(A teljesség érdekében jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy az iratok aggálytalan tartalma szerint nem (2. sz. név) rendőr alezredes hagyta el II. r. vádlott kihallgatásának bizonyos szakaszában a kihallgató helyiséget, hanem a másik, alacsonyabb rangú rendőr, így aggálytalanul csak az állapítható meg, hogy bejött a másik magasabb rangú nyomozó és - ellenkező adat híján - bent maradt (2. sz. név), aki azonban utóbb valóban nem látta el kézjeggyével a jegyzőkönyvet.

A bizonyítás során jellemzően a nyomozás alkalmával vétett alaki hibák megítélésére, és ehhez képest az elsőfokú ítélő bíróság idekapcsolódó mérlegelési szabadságára vonatkozóan a másodfokú bíróság mint irányadóra hivatkozik a Bírósági Határozatok 1998. 418. számú jogesetére.)

Nem támadhatta eredménnyel a védelem az elmeszakértői vélemény adásának törvényességét sem, miután a védelem által felsorakoztatott alaki kifogások annak megalapozottságát nem érintik, ennél fogva - a szakvéleményben foglaltakkal ellentétes adatok felsorolásának hiánya folytán - nem merült fel aggály a másodfokú bíróságban sem a szakvélemény megalapozottságát illetően.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azt a védelmi álláspontot sem, mely szerint, amikor a II. r. vádlott a vallomás megtagadási jogra történt figyelmeztetést követően úgy nyilatkozott, hogy nem kíván vallomást tenni, csak az írásban előterjesztett vallomását olvasta fel, az úgy értékelendő, mintha vallomást kívánt volna tenni. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanis egy vallomás tartamát rögzítő okirat annak ismertetése, illetve felolvasása révén válik a bizonyítás részévé, ami semmiképpen nem értelmezhető akként, hogy mintegy átalakulna szóbeli vallomássá.

Ami a titkos információgyűjtés (mobiltelefon-lehallgatások) eredményének felhasználását illet, az ítélőtábla ugyancsak nem osztotta a védelmi álláspontot, mert az ezen bizonyítékokhoz kapcsolódó garanciális eljárásjogi előírásokat az iratok tanúsága szerint mindenben betartotta az elsőfokú bíróság. Ily módon ezen bizonyítékok esetében sem lehet szó a bizonyítékoknak az általános körből való kirekesztéséről.

Az elsőfokú bíróság kellő elmélyültséggel foglalkozott a bizonyítékokkal, melyekhez tényállás-felderítési kötelezettségének is eleget téve jutott. Ily módon a vádlottak

büntetőjogi felelőssége mikénti elbírálásához feltétlenül szükséges és lehetséges mértékben lefolytatta a bizonyítást, és azokat indokolási kötelezettségének eleget téve részletesen, logikusan, megfontoltan értékelte. Mérlegelése mindenben megfelelt az iratok tartalmának, okszerű és logikus volt és a köztapasztalat követelményeinek is megfelelt, ezért a bizonyítékok mérlegelésének támadásán keresztül eltérő tényállás megállapítását célzó védelmi fellebbezések eredményre nem vezethettek. Irányadó abban a töretlen ítélkezési gyakorlat, hogy megalapozott elsőfokú tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a felülbírálat során.

Márpedig az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása túlnyomórészt megalapozottnak bizonyult, csupán kismértékben nem [Be. 351. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont 2. fordulata] ; e kismértékű megalapozatlanságot a másodfokú bíróság úgy küszöbölte ki, hogy a tényállást az iratok egybehangzó tartalma alapján a következőkkel egészítette ki, illetve helyesbítette [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont]:

az I. r. vádlott esetében a Gyulai Városi Bíróság megjelölt ítéletével kiszabott börtön végrehajtása felfüggesztésének próbaideje 2010. október 1. napján telt le. Ennek a megállapításnak az a jelentősége, hogy az elsőfokú bíróság - helyesen - elrendelte a próbaidő alatti elkövetésre figyelemmel a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását is, de ennek ténybeli alapját nem rögzítette.

Mellőzte a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének 5. oldala 1. bekezdéséből azt, miszerint nem volt bizonyítható, hogy a II. r. vádlott tudomással bírt volna arról, hogy bünszervezet tagjaként vett részt a kábítószer szállításában, ugyanígy, a cselekmények "kereskedelmi célzatára" vonatkozó megállapításokat is, miután azok nem ténymegállapítások, hanem a tényállásban megállapított tényekből a vádlott tudattartalmára vonatkozó jogkövetkeztetések, amelyek ezért nem a tényállás, hanem a jogi indokolás részét képezik (BH.2005. 167.).

A most eszközölt kiegészítésekkel és helyesbítéssel a tényállás tehát teljes egészében megalapozott lett, és mint ilyen, maradéktalanul irányadó a felülbírálat számára.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen és helyesen következtetett mindkét vádlott bűnösségére, a felmentést célzó védelmi fellebbezések alaptalanoknak bizonyultak. Az elsőfokú bíróság a már írtak szerint mindenben számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, melyeket miért nem. A felmentést célzó fellebbezésekre nézve pedig a tiltott felülmérlegelésnél kifejtettek irányadók.

Az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette az I. r. vádlott terhére rótt bűncselekményt azzal, hogy az irányadó tényállásból okszerűen következik, hogy a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtetteségben követte el azt az I. r. vádlott, hiszen

vádolt-társával együtt, egymás tevékenységéről tudva, szándékosan valósították meg a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását. A bűncselekmény megnevezését is helyesbítette a másodfokú bíróság, miután a bünszervezetben elkövetésre utalásnak a BKv. 61. alapján nem a minősítés körében, hanem a büntetés kiszabáshoz kapcsolódóan kell szerepelnie.

A tényállás helyesbítéséhez képest a II. r. vádlott bűncselekményének a jogi minősítése részben téves.

Az elsőfokú bíróság maga is - helyesen - kifejtette, hogy milyen elkövetési magatartások minősülnek kábítószerrel való *kereskedésnek*, továbbá, hogy nyilvánvaló, a II. r. vádlott is anyagi haszonszerzés végett vett részt kábítószernek országokon keresztül történő többszöri szállításában, annak viszonteladókhöz, illetve fogyasztókhöz való eljuttatásban. Ebben a kérdésben - a kereskedésként történő minősítés kérdésében - az 1/2007 BJE tartalmaz elvi jellegű, ennél fogva mindenben irányadó iránymutatást, amit az azóta tapasztalható ítélkezési gyakorlat következetesen alkalmaz is (így pl. BH. 2011. 159.). A II. r. vádlott cselekménye ezért ugyanúgy kereskedéssel elkövetettnek minősül, mint az I. r. vádlott esetében, és annak nyilvánvalóan nem bűnsegéde, hanem a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtettese. Ezért bűncselekményét a másodfokú bíróság ekként minősítette.

A másodfokú bíróság azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le a tényállásából arra, hogy a II. r. vádlott nem tudott arról, hogy bünszervezetben követi el a bűncselekményeket.

Aggálytalanul megállapítható történeti tényállási rész, hogy a II. r. vádlott az I. r. vádlott irányítása alatt, utasításaira és felügyelete mellett, - kétségtelenül egyfajta konspirációs formában - tartotta vele a kapcsolatot, a szállításokhoz igénybevett személygépkocsit (gépkocsi típusa) rendszeresen ugyanannál a bérbeadónál rendelték meg, kötöttek vele szerződést és ekként biztosított fuvarszöveggel Hollandiából Olaszországba, illetve Magyarországra szállított kábítószerrel. Ez tipikusan határokon átvitelő jellegű bűncselekmény, többszöri kábítószer csempészés, ami nyilvánvalóan feltételezi azt, hogy az I. r. vádlotton, mint szervezőn és koordinátoron kívül a II. r. vádlott mint szállító, és rajtuk kívül további más - aggálytalanul megállapíthatóan - legalább kettő személy (3. sz. név, illetve a (becenév) becenevű férfi), illetve további eladók, viszonteladók is szükségszerűen és szervezeten összekapcsolódnak, miután másképpen nem bonyolíthatók le az ilyen jellegű kábítószer szállítások, összességében pedig kereskedések. A II. r. vádlott azzal is tisztában volt, hogy nem eseti jellegű szállításokról, hanem többszöri, olyan szállításról van szó, amelynek összehangolt szervezettségéből, a konspirációs körülményekből is következően egy hosszabb időre szervezett személyi alakulat vesz részt a bűncselekmény sorozat elkövetésében, amelyben minimum hárman vannak, illetve a jelen ügyben

aggálytalanul megállapíthatóan legalább négyen. Ennélfogva természetesen, hogy a II. r. vádlott is bünszervezetben valósította meg a bűncselekményt, mégpedig a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtettesként.

A másodfokú bíróság kiegészítette a jogi indokolást még azzal, hogy a kokain a Btk. 186/A. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel, az Egységes Kábítószer Egyezmény mellékletének I. Jegyzékében foglaltak alapján minősül kábítószernek, valamint, hogy a csekély mennyiség húszszorosa minősül jelentős mennyiségnek [Btké. 23. § (1) bekezdés a) pontja].

Figyelemmel arra, hogy ezen megállapítások a jogi indokolás körébe tartoznak, ezért az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészség indítványát nem osztotta, amely a történeti tényállás mindezekkel történő kiegészítését célozta.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által eszközölt minősítés helyes volt.

Ami a bűnösségi körülményeket illeti, a másodfokú bíróság ezeket kiegészítette; további enyhítő mindkét vádlott esetében a bűncselekmény elkövetése óta bekövetkezett időmúlás, és hogy jelentős ideje állnak büntetőeljárás hatálya alatt, ezen belül is előzetes letartóztatásban. Ugyanakkor mellőzte az I. r. vádlott tekintetében annak súlyosítóként való értékelését, hogy huzamosabb időn át követte el a részcselekményeket, miután ez a bünszervezet megállapítása mellett külön nem róható a terhére, mert a kettős értékelés tilalmába ütközne.

A kifejtettekre figyelemmel, de szem előtt tartva a hasonló jellegű bűncselekmények tekintetében kialakult büntetés-kiszabási gyakorlatot is, egyébként is eltúlzottnak ítélte mindkét vádlott esetében a főbüntetés tartamát a másodfokú bíróság, még a bünszervezetben történt elkövetés, mint büntetési kerettágító rendelkezés megállapítása mellett is. (A bünszervezetben elkövetés egyébként is, büntetés-kiszabási tényezőként nem befolyásolta a büntetési tétel felső határát, miután azt tovább már nem emelhetette. Ezért csupán súlyosítóként volt - mindkét vádlott esetében - értékelhető.) Ezért a másodfokú bíróság mindkét vádlott esetében enyhítette a kiszabott fegyházát, amit a korábban már kifejtettek miatt az I. r. vádlottal szemben, mint bünszervezetben elkövetővel szemben tekintette kiszabottnak a II. r. vádlott esetében pedig mint bünszervezetben elkövetővel szemben szabta ki azt.

A bünszervezetben történt elkövetés esetén, a törvény kötelezően előírja a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárást [Btk. 47. § (4) bekezdés d) pontja]. Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott esetében figyelmen kívül hagyta ezen rendelkezést, nem a törvénynek megfelelően járt el, mikor nem állapította ezt meg, míg a II. r. vádlott esetében a másodfokú bíróság megállapítására figyelemmel kellett a kedvezményből történt kizárást megállapítani.

A Be. 372. § (1) bekezdése alapján történt megváltoztató rendelkezéseken túlmenően a bűnszervezetre utalást az I. r. vádlott esetében mellőzte a bűncselekmény megnevezéséből a másodfokú bíróság, mert az nem a bűncselekmény megnevezéséhez, hanem a büntetés-kiszabáshoz kapcsolódik (61. BK vélemény 7. pont).

Az elsőfokú bíróságnak az un. bűnjelpénzre vonatkozó rendelkezése sem felel meg mindenben a törvénynek. A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag az I. r. vádlottal szemben rendelt el vagyonekbezárt, azt is a teljes anyagi haszon - 21.100 euró - erejéig, mégpedig a már említettek szerint devizában. Ezzel szemben a tényállásból megállapíthatóan a II. r. vádlottól foglaltak le a nyomozás során 19.990 euró valutát, ami 110 euróval kevesebb az eredeti anyagi haszonhoz képest. Ez utóbbi kisebb részösszeg fellelhetőségét, további sorsát az elsőfokú bíróság nem is vizsgálta, így nem is jelölte meg, továbbá indokát sem adta, hogy a teljes vagyoni haszonra elrendelt vagyonekbezártással a benne foglalt 110 euróra nézve miért az I. r. vádlottal szemben rendelte el ezt az intézkedést. Megállapítható volt továbbá, hogy a lefoglalt euró külföldi fizetőeszközön felül az általa megszerzett, de már meg nem lévő bűnjelpénzre nézve is euró devizanemben rendelte el a vagyonekbezárt, márpedig a le nem foglalt és már le nem foglalható deviza esetében az elkövetéskori árfolyamnak megfelelő HUF-ra nézve kell elrendelni a vagyonekbezárt, így annak összegszerűségére nézve a lefoglaláskori devizaárfolyam alkalmazásával történő átváltással bizonyítást kellett volna felvennie.

Észlelte azt is a másodfokú bíróság, hogy további devizanemeket is lefoglaltak a II. r. vádlottól, ezekről az elsőfokú bíróság ugyancsak nem rendelkezett. A nyomozati iratban található átvételi elismervény szerint a Magyar Államkincstár Közép-magyarországi Regionális Igazgatóságától eljáró alkalmazottak vették át a nyomozó hatóságtól az összes valutát, ám annak további sorsa a jelen ügyben nem volt nyomon követhető. Mindezek a körülmények azt indokolták, hogy a másodfokú bíróság a vagyonekbezártásra vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezte és erre nézve az idevágó különleges eljárások lefolytatására utasította az elsőfokú bíróságot.

Az ítélet tábla pontosította az I. r. vádlott lakcímét, valamint az elkobozni rendelt kábítószer nyilvántartási adatait.

A másodfokú bíróság a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján mindkét vádlott esetében beszámította a szabadságvesztésükbe az általuk az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A további fellebbezési jog kizártságnak a megállapítása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2013. január 3.

Dr. Mezőlaki Erik s.k. a tanács elnöke, Dr. Katona Tibor s.k. a tanács tagja, előadó,
Dr. Nagy Erzsébet s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.438/2012/21. számú ítélet és a Gyulai Törvényszék 14.B.303/2011/69. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Szeged, 2013. január 3.

Dr. Mezőlaki Erik s.k. a tanács elnöke